

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 23

гр. Варна, 11.01.2022 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, IV СЪСТАВ, в закрито заседание на единадесети януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: И.ичка Д. Славкова

Членове: Жулиета Г. Шопова
Светлозар Г. Георгиев

като разгледа докладваното от Жулиета Г. Шопова Въззивно частно наказателно дело № 20223100600020 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.243,ал.8 от НПК.

С Определение № 723 от 16.11.2021 г. по ЧНД № 20213110204508/2021 г. по описа на Районен съд-Варна,Пети състав е оставена без разглеждане жалбата на А. Ц. срещу Постановление на прокурор от Районна прокуратура-Варна от 20.10.2021 г. за прекратяване на наказателното производство по ДП № **/**** г. по описа на Пето РУ при ОД на МВР-Варна като недопустима.

Срещу така постановеното определение е постъпила жалба от А. В. Ц.,с която твърди постановлението на ВРП за неправилно,немотивирано и незаконосъобразно.Същата счита,че Заповед № 19/14.01.1982 год. на ОНС Варна за действаща и към момента,както за Т,така и за нея. Поради което моли да се отмени Постановлението на прокурора от ВРП и да се върне преписката за ново доразследване с нови указания.Изложено е становище от А.Ц., подкрепящо нейната теза, в която се твърди да е осъществено процесното самоуправство.

Варненският окръжен съд, като обсъди доводите, изложени в жалбата и възражението към нея, материалите по делото и извърши проверка за законосъобразност и обоснованост на обжалваното определение, намира за установено от фактическа и от правна страна следното:

Жалбата е процесуално ДОПУСТИМА – подаден е от надлежна страна в законоустановения срок, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, а по

същество е НЕОСНОВАТЕЛЕН.

Досъдебно производство е образувано за престъпление по чл.323,ал.1 от НК, за това ,че на 21.11.2020 год. в гр.Варна,самоволно не по установения от закона ред е осъществено едно оспорвано от друго свое предполагаемо право на собственост,като деянието не представлява маловажен случай.

За да прекрати наказателното производство, прокуратурата е приела за установена следната фактическа обстановка:

Свидетелката А.Ц. притежавала недвижим имот,находящ се в гр.Варна с ид.номер 1149,намиращ се в местност“Ваялар-Траката“.Като разпитана в хода на разследването,заявила,че на 21.11.2020 г. около 16.00 часа собствениците на съседния имот с ид.номер 783,находящ в местност „Ваялар-Траката-свидетелите И.А.Т. и Е.П.Т ограничили достъпа до притежавания от нея недвижим имот,граничещ с техния,като поставили метални колове и метална мрежа на две места.Според Ц. действията им били в противоречие със Заповед 19/14.01.1982 г. на Председателя на Об НС-Варна,с която е учредена право на преминаване.След това Ц. заявила ,че на 12.10.2020 год. на основание Заповед №2733/08.07.2019 год. на Зам Кмета на Община Варна,след отново неправомерните действия на Елена и И. Т с цел ограничаване на достъпа до имота ѝ от 2015 г.,достъпа до имота ѝ бил възстановен от общинска администрация гр.Варна,в присъствието на служители на Пето РУ на МВР Варна.В хода на разследването е била разпитана в качеството си на свидетел Е.Т.,която ,заявила,че двамата със съпруга си са били собственици на имот с идентификатор № 783,намиращ се в гр.Варна,местност“Ваялар-Траката“.Според Т било установено,че в тази реална част от земната повърхност е неправилно отразено в плана за новообразуваните имоти и действащата кадастрална карта на СО“Ваялар“ част от улицата общинска собственост с идентификатор 10135.2723.9534.Т приложила копие от решението на съда,което според нея ѝ давало право да постави процесните ограждения. Кадастралната основа на собствения ѝ имот била попълнена в кадастрания план на Местност Траката от 1987 год. въз основа на Заповед Р-12/16.02.2001 г. на Кмета на Община –Варна.Т сама потвърдила,че по инициатива на нея и съпруга ѝ са поставили ограждения.Според Т същността на спора бил да се признае за установено по отношение на А.Ц.,че частта на земната повърхност,където тя и съпругът

й поставяли ограждения,попадала в границите на собственият им имот. Според свид.Ц.,Т нямали право да поставят преградите,а според Елена и И. Т,мястото на което поставили огражденията били тяхна собственост.По делото била приложена и Заповед № 2733/08.07.2019 г. на Зам.Кмета на Община –Варна,с която се нарежда премахването на ограда и врата,изградени от собствениците на имот с ид.номер 783- И. и Елена Т.Оградата и вратата преграждали достъпа на коли на бърза помощ и противопожарна охрана до имота с ид.№ 1149- имота на А.Ц.. Приложено е решение№ 620/22.02.2016 год. по описа на РС-Варна, с което е отказана отмяната на Заповед № 19/14.01.1982 г. на ОБНС-Варна.Приложено е решение № 831/22.04.2019 год. по описа на АС-Варна,влязло в сила на 25.02.2020 г.,с което се отменя по жалба на Елена и И. Т извършеното от началника на СГКК-Варна изменение на кадастралния регистър на недвижими имоти,състоящо се във вписване в кадастралния регистър на правото на преминаване през имот с ид.№783,съгласно приложената преписка Заповед № 18/14.01.1982 год. на Зам.Председателя на ОБС-Варна.

Въз основа на така приетата за установена фактическа обстановка прокуратурата е извела тезата за несъставомерност на процесното деяние по чл.323,ал.1 от НК, поради което е прекратила наказателното производство на основание чл.243,ал.1,т.1, вр.чл.24,ал.1,т.1 от НПК. Прокуратурата е приела, че действията на И. и Е.Т. не се квалифицират като самоуправство,тъй като поставянето на процесните преградни съоръжения, се основават в Решение № 831/22.04.2019 по описа АС-Варна,влязло в сила 25.02.2020 г. С това решение е отменено, вписването на право на преминаване през имот с ид.№ 783 съгласно заповед № 18/14.01.1982 г. на Зам. Председателя на ОБНС-Варна.И фактически многото произнасяния спорът за правото на преминаване не е решен категорично. Заповед № 19/14.01.1982 г. на Зам.Председателя на ОБНС Варна била обжалвана от Е.Т. и И. Т С Решение № 620/22.02.2016 г. на ВРС,оспорената заповед била потвърдена,а решението било окончателно.От изяснената фактология по преписката става ясно,че не може да се говори за осъществено престъпление по чл.323,ал.1 от НК от И. ТЗа да е налице самоуправство,следва деецът да осъществи едно свое или чуждо действително или предполагаемо право самоволно и не по установения от закона ред,срещу осъществяването на което право другата страна да се противопостави.Това означава,че престъплението ще е

осъществено, ако "изправната страна" се противопоставя на реализирането на оспорваното право, като завежда гражданско дело или търси съдействие на правоохранителните органи. В настоящия случай обаче, въпроса за изграждането на улица в северната част на имота на семейство Т е решен по категоричен начин, като тази възможност е била изцяло отхвърлена от Върховния административен съд. Чрез решение № 14507/03.12.14 г. на Върховния административен съд е постановено, че трябва да се намери възможност за изграждане на улица, но в южната част на имот № 10135.2723.601. Това решение дава основание със сила на присъдено нещо, за реализирането на претендираното право от страна на И. Ти преустановява възможността на А.Ц. да иска изграждането на пътя, който е предоставен на нейния имот по силата на Заповед 0 19/14.01.1982 г. на Зам. Председателя на ОБНС-Варна. С оглед на това съдебно решение и неговите последици преграждането на съществуващата пътека от страна на И. Твече не е "самоволно и не по установения от закона ред".

Недоволна от постановлението на прокуратурата, пострадалата А.Ц. е обжалвала прекратителния акт пред Районен съд-Варна, като с определение от 16.11.2021 г. жалбата ѝ е била оставена без разглеждане, тъй като нямало доказателства тя да е собственик на поземлен имот с идентификатор № 10135.2723.1149. Първостепенната инстанция, която не е указала извършаване на допълнителни действия по разследването, е приела, че прокурорът не е изпълнил изискването за пълноценна оценка на събраните по делото доказателствени материали. За недоказано обаче е прието твърдението на А.Ц. за причинени имуществени увреждания с поставянето на заграждения върху второстепенна улица, представляваща общинска частна собственост с идентификатор № 10135.2723.9534 от И.А.Т.. Невъзприета е останала и тезата на прокуратурата, че деянието не е осъществено, като са изложени пространни съображения, аргументирани с конституционно прогласеното право на неприкосновеност на собствеността.

Определението на районния съд е обжалвано от А.Ц., която е изложила подробни съображения относно липсата на наличието на всички обективни съставомерни елементи на престъпното "самоуправство". Поддържа се тезата, застъпена и в прекратителното постановление, че процесната дейтелност по ограничаване достъпа на пострадалата до имота ѝ се субсумира под разпоредбата на чл.323, ал.1 от НК. Тези съображения на жалбоподателката не

се споделят от настоящата съдебна инстанция.

За съставомерността на престъплението по чл.323,ал.1 от НК е необходимо деецът да промени противоправно установеното до момента фактическо положение във връзка с оспорваното от някоя от страните по едно гражданско правоотношение действително или предполагаемо право, със съзнанието за наличния (съществуващ или приключил) спор за въпросното право и осъществи реализация на претенцията си не по установения ред. В настоящия случай, макар с Решение № 831/22.04.2019 год. на Административен съд-Варна, 15 състав да е било установено, че с Решение по гр.дело 2189/2015 г. на ВРС е отхвърлил оспорването на Е.П. Т и И.А.Т. срещу заповед № 19/14.01.1982 г. с искането за прогласяване на нищожността й.И съответно е обявил,че това решение няма изпълнителна сила.Отделно от това искането за прогласяване нищожността на която е отхвърлено с решението,не съдържа ясна ,точна и пълна индивидуализация на имотите,която сама по себе си да дава възможност за съотнасянето им по действаща кадастрална карта.Тази заповед е нямала дори графична част,от която с точност да се установи откъде преминава трасето на определеното с нея право на преминаване.В последващо решение № 2977/25.02.2020 г. на Върховния административен съд-Второ отделение по адм.дело № 7834/2019 г. е било оставено в сила решението по № 831 от 22.04.2019 г. по адм.дело № 163/2018 г. на Административен съд-Варна.С оспореното решение ,адм.съд е отменил изменението на КР на гр.Варна,обективизирано чрез действията на органа по кадастъра за промяна с вписване съгласно определеното със заповед № 19 от 14.01.2982 г. на Зам.председателя на ОБНС-гр.Варна право на преминаване през имот с идентификатор № 10135.2723.783,собственост на Е.П.Т и И. Пламенов Т Съдът е приел ,че оспореното изменение е извършено от компетентен орган,но при допуснати съществени нарушения на административно производствените правила и при неправилно приложение на материалния закон. Като съответно е приел ,че за извършването на оспореното кадастрално изменение и отразяване на зоната на ограничение по заповед № 19 от 14.01.1982 г. на Зам.Председателя на ОБНС-гр.Варна не са били представени изискващите се данни,тъй като не е представена графична част в зоната на ограничение. Решението на адм.съд е прието от върховния такъв за правилно и в частта му относно материалната незаконосъобразност. На оспореното изменение,чрез действие на КР. Критерият за

законосъобразността на обективизираното чрез действие волеизявление на органа по кадастъра в тази хипотеза е дали изменението съответства на отразяването според решение на гражданския съд. Тоест следвало е наличие на решение обвързващо и двете страни по спора, т.е. такова което да установява както собственост, така и граници на съответния имот. В процедура по изменение на кадастралния регистър с искане за вписване на дадено лице като собственик на заявен имот или в случая сервитут, това следва да се докаже с валидни документи права на собственост, като в случая заявителката се е позовала на Заповед № 19 от 14.01.2019 г., с която на праводателя ѝ е учредено право на преминаване през имот на жалбоподателите пред първата инстанция. За да възникне право на началника на СГКК с действие да извърши вписване в КР, е било нужно да е налице съдебно решение с обвързваща изпълнителна сила спрямо страните в случая както спрямо Ц., така и спрямо Т. Действително в чл. 31а, ал. 1 от ЗКИР било предвидено, че в „кадастъра се отразяват и зони на ограничения върху поземлени имоти, които произтичат от сервитут или ограничение възникнало въз основа на нормативен акт, адм. акт или договор. За зоните на ограничения се води регистър“. А съобразно ал. 3 на посочената разпоредба „данните за зоните на ограничения по ал. 1 се предоставят на Агенцията по геодезия, картография и кадастър по реда на глава шеста“, т.е. по реда на чл. 51 и следв. от ЗКИР. Във връзка с тази разпоредба следва да е налице граница на зоната с ограничение, съответно установени във връзка с това права върху тази зона, за да се допусне вписване в КР на лицата, в полза на които са налице права в зоната на ограничение. В този случай правилно съдът е приел, че липсва графична част на зоната на ограничение, като такава не се установява да е отразена и в кадастралната карта, за да възникне право на вписване в КР. Именно поради това и е издадена заповед № 2733/08.07.2019 г. на Зам. Кмета на Община Варна с която е било поставено да се отстранят „ограда и врата изградени от метални профили и телена мрежа „находящи се върху второстепенна улица, представляваща общинска частна собственост с идентификатор № 10135.2723.9534, ситуиран между ПИ 10135.2723.597 и ПИ 10135.2723.596, СО „Траката“ гр. Варна.

Тоест по делото не се представиха доказателства жалбоподателката А.Ц. да е по време на деянието собственик на имот с идентификатор № 10135.2723.1149. А от събраните доказателства по ДП било установено по

категоричен начин,че загражденията бил поставени върху второстепенна улица,представляваща общинска собственост с идентификатор № 10135.2723.9534. Още с постановление за отказ да се образува наказателно производство от 04.01.2018 г.на Прокурор от ВРП е приел ,че с решение № 14507/03.12.2014 г. на ВАС, с което е постановено,че следва да се намери възможност за изграждане на улица,но в южната част на имот № 601,се преустановява възможността на А.Ц. да иска изграждането на пътя,който е предоставен на нейния имот по силата на Заповед № 19/14.01.1982 г.Настоящата инстанция счита,че жалбоподателката А. К. може да предяви своите претенции пред по горестоящата прокуратура при настъпили нови вреди за нея на основание чл.243,ал.10 от НПК. Ето защо и настоящата инстанция не следва да се занимава с въпроса дали е осъществено деянието по чл.323,ал.1 от НК. Тоест А. К. не разполага с право на жалба по реда на чл.243,ал.4 от НПК.Ето защо и съдът правилно е прекратил съдебното производство по ЧНД № 4508/2021 г. по описа на ВРС.

Водим от горното и на основание чл.243,ал.8 от НПК, Варненският окръжен съд,

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА Определение № 723 от 16.11.2021 г. по ЧНД № 20213110204508/2021г. по описа на Районен съд-Варна, Пети състав.

Определението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____